

Het betrekkelijke *welke*, waartegen Roorda al geijverd had⁷⁵ — men kán het ook, als alles, misbruiken⁷⁶ —, werd eerst lang afge-
 gewezen met de constateering: „komt in de spreektaal niet voor”,
 maar verkreeg daarna een halve toelating, voor redevoering en
 wetenschappelijk betoog. Het eerste voorbeeld, te kostelijk om
 het U niet mede te deelen, bewijst hoe hartelijk men het meende:
 „Kinderen te hebben, *welk* geluk hem niet deelachtig is geworden,
 heeft ie ook nooit bepaald gewenst”.⁷⁷ Dat het, zelfstandig ge-
 bruikt, in den genitief met een voorzetsel er vóór zoo inzonder-
 heid te pas kan komen, ja haast onmisbaar zijn, dat vernemen
 wij niet. Ik bedoel gevallen als: de voorstellen, van welker aan-
 neming het afhing, of de minister, enz.

Dat men zoo allerlei hoogst belangrijke taalmiddelen om syn-
 tactisch en stilistisch juist, en gevarieerd, zijn zinnen op te
 bouwen, opoffert aan een doctrinair waan, deert de school van
 Kollewijn niet. Men kan er in zoo'n geval best wat anders op
 vinden, is hun onveranderlijk antwoord; zij willen U zelfs wel
 helpen aan zulk een draai.⁷⁸ Hoe men in dezen kring de eischen
 minacht, die de Bijbelvertaling in dit opzicht stelt, heeft men ge-
 noeg kunnen verstaan uit de critiek op het adres van den Senaat.⁷⁹
 En wat christelijke vereenvoudigers denken over de wijze, waarop
 de Statenvertalers die moeilijkheden hebben overwonnen, is ge-
 makkelijk te vernemen: zij waren veel te veel Renaissance-geleer-
 den, die met alle macht streefden naar een streng naamvallens-
 systeem, terwijl onze omgangstaal ook toen al arm aan naam-
 vallen was. Ieder voelt immers de afwijking van onze eigenlijke
 omgangstaal in genitieven als: des Heeren, des kruises, des men-
 schen, des levens, des doods, des hemels, der liefde, der duister-
 nis, zijner opstanding, onzer zonden, der vaderen, . . . en van
 datieven in: Gode zij dank, den Heere aangenaam.⁸⁰ — „Onze
 eigenlijke omgangstaal” is in de school van Kollewijn de maat
 van alle dingen —⁸¹, die er boven liggen namelijk. Daar trekt men
 de grenslijn scherp, en zonder weifeling. De grens naar beneden:
 daar aarzelt men veel meer; daar is groote voorzichtigheid en
 toegevendheid en ruimheid. „Onze jongens en onze studenten